

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla a dr. Tóth Edit ügyvéd (7623 Pécs, Rét utca 3.) által képviselt **I.rendű felperes neve** (I.rendű felperes címe) felperesnek - a Schmidt Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Schmidt Patrícia ügyvéd 6500 Baja, Babits utca 1/b. fszt.1.) által képviselt **I.rendű alperes neve** (I.rendű alperes címe) alperes ellen szerzeményi közös vagyon megosztása iránt indított perében a Baranya Megyei Bíróság 2008. március 6. napján kelt 15.P.21.405/2006/43. számú ítélete ellen a felperes által 44. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 150.000 (egyszázötvenezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az állami adóhatóság felhívására - 456.700 (négyyszázötvenhatezer-hétszáz) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a peres felek 1991-ben ismerkedtek meg, közöttük szerelmi kapcsolat alakult ki. Az alperes a szülei D., Z.utca 15. szám alatti lakóházában élt, s ide költözött a felperes is. Ebben az időben mindketten munkanélküliek voltak. Az alperes 1992-ben az édesanyja hatására, s az ő anyagi segítségével, mint vállalkozó, bérbe vette a B-i Á-tól a B, F. utca 161. szám alatti vendéglátó egységet. A felperes vendéglátóipari szakirányú végzettséggel rendelkezett, így munkaszerződéssel felszolgálóként 1998-ig itt dolgozott. Néhány évig az alperes is ebben az üzletben dolgozott, azután egy másik faluban működtetett egy vendéglátó egységet. A b-i üzlet napi bevételével az alperes édesanyjának számoltak el a felek, aki mindkettőjüket naponta kifizette, a keresményükkel szabadon rendelkeztek. A felek nem gazdálkodtak közösen,

háztartást nem vezettek, az alperes édesanyja végezte a háztartással kapcsolatos valamennyi munkát és viselte annak költségeit.

A felperes 1998. februárjában költözött el az alperes szüleinek a házából, s ebben az évben szakadt meg a felek között a szexuális kapcsolat is. Korábban többször is megszakították a kapcsolatukat, az alperes több alkalommal bántalmazta a felperest, aki feljelenteni nem merte. Az alperes hosszabb ideig másutt is tartózkodott, 1994-től T.Z. b-i lakossal létesített nemi kapcsolatot, akivel 1996-ban 3/10-3/10 arányban szerzett tulajdonjogot a b-i 00. helyrajzi szám alatti ingatlanon. Az alperes és T.Z. kapcsolatából 2000-ben gyermek született.

A felperes módosított keresetében elsődlegesen annak megállapítását kérte, hogy szerzeményi vagyontársaság címén megszerezte az életközösség fennállása alatt vásárolt, az alperes nevén nyilvántartott, d-i 000. helyrajzi szám alatt felvett P.S. utca 30. szám alatti ingatlan $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadát, amelynek értékét 5.000.000 forintban jelölte meg. Állította, hogy az együttélés alatt 4.900.000 forint értékű ingóvagyonot szereztek, s a közös tulajdon megszüntetését is kérte. 112.200 forint és járulékaik megfizetésére is kérte kötelezni az alperest, mert az ő nevén szereplő, de az alperes által használt mobiltelefon használata kapcsán ilyen összegű számla keletkezett. Összesen 7.612.200 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest a közös tulajdon megszüntetése, illetőleg a számlatartozás jogcímén.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Vitatta, hogy a felperessel élettársi kapcsolatban élt volna, állította, hogy a felperes csupán a barátnője volt 1991. és 1993. között. Vitatta, hogy a felperes tulajdonában lévő telefont használta volna. Hivatkozott arra is, hogy a felperes követelése elévült.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes keresetét elutasította, mert a felperes nem tudta bizonyítani, hogy az alperessel élettársi kapcsolatban élt. A megállapított tényállás szerint az alperes a vagyoni függetlenségét fenntartotta, bevételeivel mindegyik fél maga rendelkezett, közös háztartást nem vezettek, gazdasági közösség megvalósulását a felperes nem bizonyította, ezért szerzeményi közös vagyon sem keletkezett.

Az ítélet ellen, annak megváltoztatása és keresetének teljesítése érdekében, a felperes fellebbezett. Közbenső ítélettel kérte annak megállapítását, hogy a keresetlevélben jelzett időszakban élettársi kapcsolat állt fenn közte és az alperes között, egyebekben pedig az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését kérte. A telefonszámla tartozás tekintetében abban az esetben is kérte marasztalni az alperest, ha az élettársi viszony fennállása nem lenne megállapítható. Külön is támadta az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezését és a felperest terhelő elsőfokú perköltség összegének jelentős leszállítását kérte. Arra hivatkozott a másodfokú eljárásban, hogy az alperes az ellene folyamatban volt büntető eljárásban elismerte, hogy a felperes az élettársa volt, ezt a büntető eljárásban hozott határozatok indokolása is tartalmazza, ezért az alperest terhelte volna ezzel

szemben annak bizonyítása, hogy a felek között az élettársi kapcsolat nem állt fenn. E kötelezettségét pedig az alperes nem teljesítette.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és abból helyes következtetést levonva, az irányadó anyagi jogszabályoknak megfelelő, helyes érdemi döntést hozott.

Az elsőfokú bíróság helyesen indult ki abból, hogy a felperesnek a keresete sikeréhez bizonyítania kellett volna, hogy közöttük a Ptk.685/A.§-a szerinti fogalom-meghatározás szerinti - azaz gazdasági közösségre is kiterjedő - élettársi kapcsolat állt fenn.

Az előterjesztett kereseti kérelem teljesítéséhez tehát neki állt érdekében, hogy a bíróság valóban fogadja el, hogy az alperessel élettársi kapcsolatban éltek, ezért a Pp.164.§-ának (1) bekezdése értelmében a bizonyítás őt terhelte. Téves az a felperesi érvelés, amely szerint a büntető eljárásban hozott határozatok indokolásának - az alperes büntető eljárásbeli előadásával egyező - azon megállapítása, hogy a peres felek élettársi kapcsolatban éltek, őt a bizonyítási kötelezettség alól mentesítette és az alperest terhelte volna annak bizonyítása, hogy nem álltak élettársi kapcsolatban. A Pp.4.§-a szerint a bíróságot határozatának meghozatalában más hatóság döntése vagy a fegyelmi határozat, illetve az azokban megállapított tényállás nem köti. Nincs ezért jelentősége annak, hogy a büntető eljárásban született határozatok indokolása a peres felek élettársi kapcsolatára utal, különös tekintettel arra, hogy azon eljárásokban az eljáró hatóságok nem vizsgálták, hogy a Ptk.685/A.§-ában megállapított fogalomnak megfelelő tartalom szerinti kapcsolat volt-e a peres felek között.

Mindebből következően nem fordult meg a feleket terhelő bizonyítási kötelezettség, s a felperesnek a kereseti követelése jogalapjaként mindenekelőtt bizonyítania kellett volna azt, hogy közte és az alperes között 1992-től 1998. szeptemberéig terjedő időben élettársi kapcsolat állt fenn. Az igen széles körben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen értékelve és azokat a felek nyilatkozataival egybevetve helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra a ténybeli következtetésre, hogy az élettársi kapcsolat fennállását a felperes sikerrel bizonyítani nem tudta. Helyesen utalt az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában arra, hogy a Ptk.685/A.§-a szerinti fogalom meghatározásnak megfelelő élettársi jogviszony létrejöttének és fennállásának ténye nem állapítható meg a gazdasági közösség fennállásának hiányában. Ez utóbbi csak akkor állapítható meg, ha fennáll az együttélés alatt szerzett vagyonszaporulatra nézve a közös tulajdon szerzésének célzata. Ezt a felperes által rendelkezésre bocsátott bizonyítékok alapján megállapítani nem lehet, sőt még az

sem állapítható meg, hogy a felek a keresményüket közös rendelkezésre bocsátották. A felperes állításával szemben az alperes sikerrel bizonyította azt, hogy a felperes munkaviszonya alapján rendelkezett saját jövedelemmel, amelyet részére rendszeresen az alperes anyja fizetett ki. E tény az elsőfokú bíróság a felperes munkatársának és az alperes anyjának tanúvallomása alapján helytállóan állapította meg.

A peres felek közötti kapcsolat jogi megítélése tekintetében nincs ügydöntő jelentősége annak, hogy az alperes egyes tanúk előtt magát a felperes élettársának mondta, mert a közfelfogás szerinti szóhasználat nem feltétlenül esik egybe a jogi minősítéssel. Sem a peres feleknek, sem pedig a perben kihallgatott tanúknak nem volt pontos tudomása arról, hogy a polgári jog milyen feltételek megvalósulása esetén minősíti az együtt élő személyek kapcsolatát élettársi kapcsolatnak.

A közös háztartás fenntartását sem tudta a felperes bizonyítani, mert a háztartást az alperes anyja vezette és nem merült fel bizonyíték arra, hogy ennek költségéhez a felek hozzájárultak.

Helyesen jutott ezért az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a peres felek között gazdasági közösség hiányában élettársi kapcsolat fennállása nem állapítható meg.

Nem bizonyította a felperes azt sem, hogy a d-i házaspár ingatlant az alperessel szerzett közös jövedelemből vásárolták meg. B.J-né, a felperes testvére és Zs.J-né, a felperes barátnője ugyan azt állították, hogy előttük az alperes is kijelentette, hogy közösen vették az ingatlant a felperessel, azonban ezt megcáfolta az eladónak, É.J-nak az alperes védekezését és anyjának tanúvallomását alátámasztó érdektelen tanúvallomása. E szerint az ingatlanra vevőként az alperes szülei jelentkeztek, azzal, hogy az alperes részére kívánják az ingatlant megvásárolni, az ügylet kapcsán az alperes anyja járt el, ő fizette ki a vételárat és a felperessel az eladó nem is találkozott.

Az alperes szülei jövedelmi viszonyainak (bankszámlájuknak, nyugdíjuknak, egyéb jövedelmüknek) a vizsgálatára hozzájárulásuk hiányában a perben lehetőség nem volt, de a nem túl jelentős összegű vételárra tekintettel nem is volt kizárható, hogy azzal az alperes szülei rendelkeztek, figyelemmel arra is, hogy a bizonyítékok szerint a vendéglátóipari egység bevételeivel az alperes anyja rendelkezett, mindketten nyugdíjasok voltak és az alperes apja állattartással is foglalkozott.

Alaptalan az a fellebbezési kérelem is, hogy a Pannon GSM telefonszámla díját az alperes az élettársi kapcsolattól függetlenül fizesse meg a felperesnek. Az alperes tagadásával szemben ugyanis a felperes nem bizonyította azt, hogy a mobiltelefonját az alperes használta. Ezt a becsatolt híváslista önmagában nem bizonyítja, a felperes pedig ennek ellenére további bizonyítékokat nem jelölt meg.

Egyébként is alaptalan lenne a felperes e kereseti kérelme, hiszen a számla kifizetésére a telefon tulajdonosa köteles, ezért a felperes állításának bizonyítása esetén is csak akkor követelhetne megtérítést az alperestől, ha a számlatartozást a szolgáltató részére már megfizette volna. Ez azonban előadása szerint nem történt meg. Élettársi kapcsolat hiányában ugyanis a követelés jogcíme kártérítés lehetne, márpedig kártérítés címén a Ptk.355.§-ának (4) bekezdése szerint a vagyonban beállt értékcsökkenést vagy az elmaradt vagyoni előnyt kell megtéríteni. A felperes vagyonában értékcsökkenés csak a számla kifizetése után áll be, így kár a számlatartozás megfizetéséig nem merül fel.

Alaptalan a perköltségre vonatkozó ítéleti rendelkezés támadása is. Az elsőfokú bíróság az alperes és jogi képviselője közötti - valóban túlzott mértékű - megállapodás szerinti munkadíj összegét jelentősen csökkentette, így az nem éri el azt a mértéket sem, amelyben a felperes állapodott meg saját ügyvédjével a vele kötött díjmegállapodásban.

Mindezen indokokra is tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése sikertelen volt, ezért a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján köteles az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségét megfizetni.

A másodfokú eljárásban az alperest képviselő ügyvéd munkadíjának összegét az ítélőtábla a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3.§-ának (1) és (5) bekezdése alapján állapította meg. Köteles megfizetni a felperes az államnak a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján az illeték-feljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket is.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező része és indokolása között eltérés van. Az ítélet indokolása szerint a pervesztes felperest kötelezte az elsőfokú bíróság az illeték-feljegyzési jog folytán le nem rótt elsőfokú eljárási illeték megfizetésére. Ehhez képest az elsőfokú ítélet rendelkező része szerint az alperes köteles az államnak 449.700 forint eljárási illetéket megfizetni. Az elsőfokú bíróságnak az ítélet kijavításáról kell határozatot hoznia a fenti ellentmondás megszüntetése érdekében.

P é c s , 2008. október 30.

Dr. Veszely József s.k. a tanács elnöke, Dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. előadó bíró, Dr. Hrubai Adrienn s.k. bíró